

PERIÒDICH SATIRICH,

UMORÍSTICH, DE-BUSTESAS Y BIZARRAS!

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

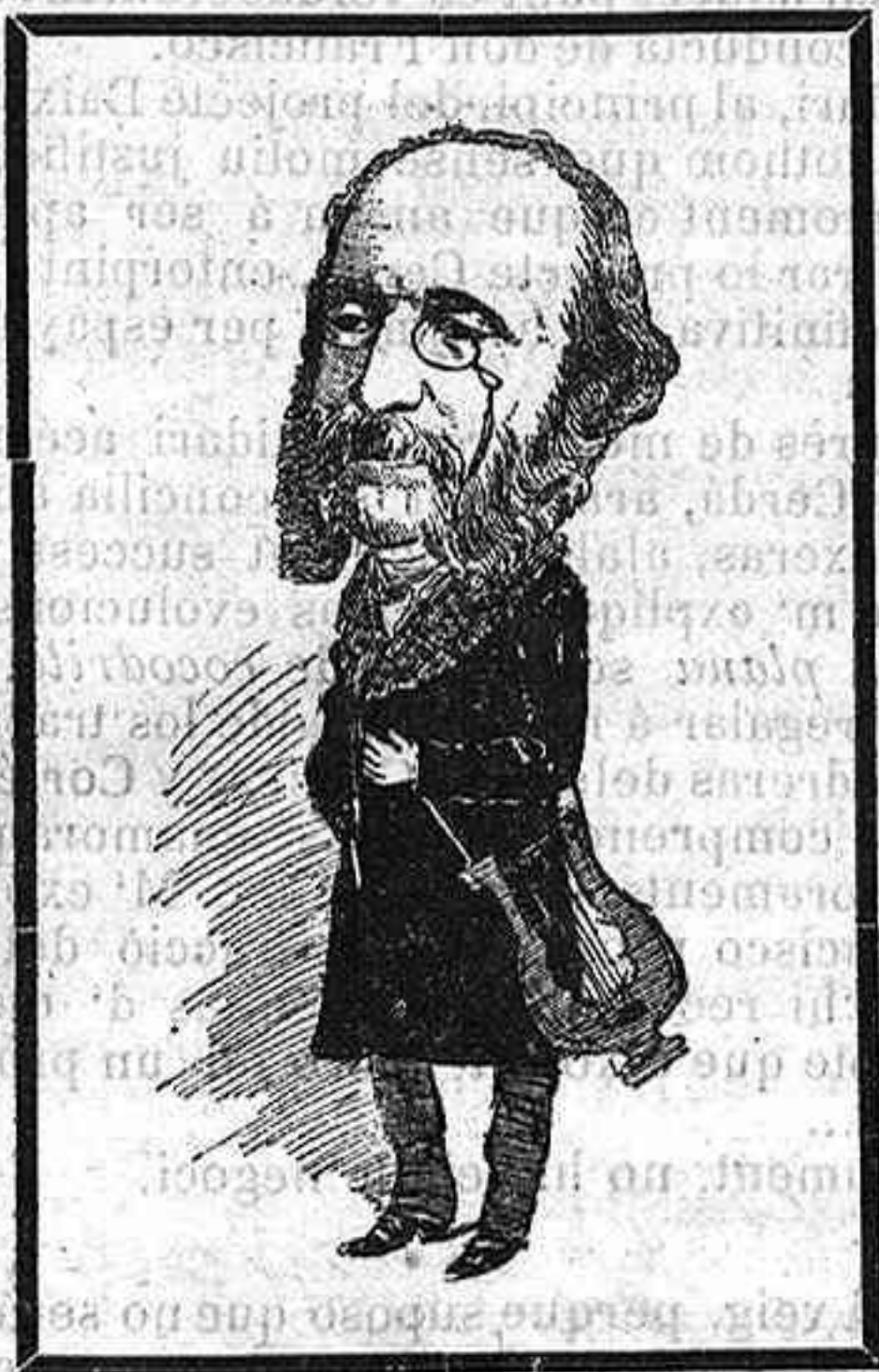
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

JAUME OFFEMBACH.

Fou lo geni immortal de la opereta, qual nom donà la volta al món un dia, omplint en un instant tots los teatros ab notas empapadas d'alegría.

LO REY DELS JUHEUS.

1.—Y al acercarse al plá de Barcelona, quan arribaren davant dels pous de Moncada, D. Fran-
coiseco enviá dos de sos deixebles.

2.—Dihentlos: Anau á aquell pou qu' está davant de vosaltres, y luego trobaréu una somera fermada y un pollí ab ella: desfermaulos y menáume'ls.

3.—Y si algú vos digués res, responeuli que l' Arcalde los ha menester; y tot seguit los deixarán.

4.—Y tot aixó fou fet pera que 's cumplís lo que havia dit lo Diluvi, que diu:

5.—Diheu á la filla de Fivaller: mira que ton Rey vè, plé de projectes envers tú, assentat sobre una somera y son pollí, fill de la que está avesada al jou.

6.—Y los deixebles hi anaren y feren lo que 'ls havia manat l' Arcalde.

7.—Y menaren á don Joaquim María Paz y á don Matias Ramos, y posaren sobre d' ells un pergami y lo feren assentar demunt.

8.—Y una gran multitud de fusionistas, regidors, empleats, burots, picapedrers y mestres de casa, no estengueren las vestiduras en lo camí porque hi havia fanch, ni tallaren ramas d' arbres, per haverlos espurgat un xiquet massa.

9.—Y la turba que anava davant y la que venia detrás, cridavan, dihent:—¡Hossanna al Arcalde Rius y Taulet! ¡Benehit sia qui ve en lo nom del senyor Sagasta á tirar mitja ciutat á terra! ¡Hossanna en las alturas!

10.—Y havent entrat á Barcelona, se conmo-
gué tota la ciutat, dihent: ¿Quí es aquest?

11.—Y la gent responía: Aquest es lo fill del sastre de casullas de la Plassa Nova.

(SANT MATEU.—Cap. XXI).

1.—Y quan s' acercaren á Barcelona y á Moncada, prop dels pous del Ajuntament, enviá dos de sos deixebles.

2.—Y 'ls digué: Anau al lloch qu' está davant de vosaltres, y luego que hauréu entrat en ell,

trobaréu un pollí ferat, sobre 'l qual no s' ha sentat ningú encara: desfermaulo y menaumel.

3.—Y si algú vos digués: ¿Qué féu? diheuli que l' Arcalde 'l necessita y tot seguit vos lo deixarà menar.

4.—Y se 'n anaren y trobaren á don Joaquim Maria de Paz ferat davant de la porta y 'l desfermaren.

9.—Y 'ls que anavan al devant y 'ls que venían detrás, cridavan dihent: «Juli».

(SANT MARCH.—Cap. XI).

35.—Y lo menaren á l' Arcalde, y posant lo pergamí sobre 'l pollí feren sentar D. Francisco á sobre.

37.—Y quan s' acercà á la barraca dels burots del carrer de Vilanova, tots los regidors en gran número, transportats de goig, comensaren á alabar á don Francisco, en altas veus, per tots los prodigis que anava á fer.

38.—Dihent: Benehit sia l' Arcalde que vè en nom de Sagasta: ¡Exposició al Parque y casas á terra!

39.—Y alguns redactors del *Diluvi* qu' estavan entre la gent, li digueren: Mestre, reprén á tos regidors.

40.—Ell los respongué: Vos dich que si aquestos callan, las primeras pedras alzarán la veu.

41.—Y quan arribá al Saló de Sant Joan, al veure la ciutat, plorá dihent:

42.—¡Ah, si tú reconeguesses al menos en aquest dia que se 't ha donat, lo que pot procurarte l' Exposició! Emperó ara está escondit de tos ulls.

43.—Perque vindrán días contra de tú, en que 'ls inglesos no 't deixarán viure y 't posarán siti y 't apretarán de totas parts.

44.—Y 't derrocarán y no deixarán pedra sobre pedra en tú, per quan has desconegut que jo volia lluhirme.

(SANT LLUCH.—Cap. XIX.)

No pot queixarse don Francisco: hem saludat la seva arribada que ha coincidit ab lo diumenje de Rams, inspirantnos en los textos de tres evangelistas. Y si hem prescindit de Sant Joan, es per que nó fá més que repetir lo que han escrit Sant Lluch, Sant March y Sant Matheu.

Si volguessem apurar lo Nou Testament, trobaríam que pochs días després de la triunfal entrada á Jerusalem, vá venir la crucifixió. En tal cas hauríam de recordar á nostre Arcalde que 'ls mateixos que havían sortit á rébre á Jesucrist, ab palmas y rams, anaren á contemplarlo, clavat en la creu, sobre del Calvari.

No vol dir aixó que á don Francisco li esperi la mateixa sórt: en últim cas, no será ell lo crucificat, sinó la ciutat de Barcelona.

Després de dos mesos de recorre oficinas y d' empaytar empleats, don Francisco ha lograt entre otras cosas menos importants, la resolució de dos projectes: l' un exclusivament de vanitat; l' altre que podria ser útil, si 's portés á cap ab verdader patriotisme.

¿Y per aixó tant bombo, y tants discursos y tantas abrassadas, y tantas carretellas, y un pergamí, y una corona de llover y fins una *planxa*?

Senyors, una mica de paciència: no 'ns desbordém; esperém ab tranquilat lo final de la funció,

que hasta el fin nadie es dichoso. A horas d' ara no s' ha lograt més que l' autorisació de Madrit, lo qual es bèn poca cosa; es precis *rematar la suerte*, y aquí es ahont vull veure á don Francisco, per aplaudirlo ó per xiularlo.

Com á bon barceloní que soch, li desitjo molta sórt y ventura; pero rezelo y no sense fonament.

Son tants los projectes que ha concebut don Francisco, y tant pochs los que ha realisat fins ara, ab tot y ser relativament insignificants, que temo que avuy que 's tracta de la reforma interior de Barcelona, si bèn havém tingut diumenje de Rams, no arribi may, per la ciutat, la Pasqua de Resurrecció.

Ja no parlo de l' Exposició universal, per la qual lo Govern pensa adelantarnos fondos, á títol de reintegro. Sempre he cregut que aquest era un mal negoci.

L' Exposició comensada per una empresa particular, havia de seguir baix lo mateix péu, ó abandonar-se l' idea. L' Ajuntament ha volgut embolicars'hi y sobre feros corre 'l perill de jugar un gran paper ridícul davant del mon civilisat, compromet interessos públichs de alguna quantia.

L' Estat, cenyint-se al paper de prestamista, no 'ns tréu de cap apuro.

Fins que l' Exposició termini no sabréu lo que 'ns costa l' afany de boato que guía sempre á nostre ceremonios arcalde.

En quant á la reforma de Barcelona, ja es un altre capítol. Reputo la tal reforma com una cosa no tan sols útil, sinó indispensable.

Pero en aquest punt es verdaderament inexplicable la conducta de don Francisco.

Partidari, al principi, del projecte Baixeras, recordará tothom que sense molíu justificat, en lo precis moment en que anava á ser aprobat, vá desenterrar lo projecte Cerdá, entorpint la resolució definitiva del assumpto per espay de dos ó tres anys.

Y després de mostrarse partidari acérrim del projecte Cerdá, ara á la fi 's reconcilia ab lo projecte Baixeras, alabat y detestat successivament.

Al que m' expliqui aquestas evolucions, li dedico una *plana* sobre pell de *cocodrilo*, com la que ván regalar á nostre Arcalde los treballadors de las pedreras dels Srs. Cortinas y Cortés.

Jo no comprench aquestes enamoraments y desamoraments tan repentins. M' explico que don Francisco renyeixi ab la fracció del senyor Baró y s'hi reconcilihi en vigílias d' eleccions, pèl compte que aixó li té; pero ¿ab un projecte de reforma?...

Francament, no hi veig lo negoci.

Y no li veig, perque suposo que no será l' Ajuntament qui s' empenrà una obra tant colossal, per administració, qu' es de totas las formas la més ruïnosa. Parli sinó 'l Parque, que costa ja més pessetas á Barcelona que fullas no tenen los arbres y las plantas allí existents.

Crech que las obras se realisarán per concurs, y que no se subastarán totas de un plegat, sinó en petites sonas, á fi de treure partit de la major concurrencia de capitals en las subastas.

Sent, donchs, aixís, no m' explico las alternativas de don Francisco, mostrant-se amich, adversari y altre vegada amich de un mateix projecte.

Aixó, quan menos, revela certa inconstancia de

caràcter, certa versalitat de temperament, certa propensió á abarcar molt per estrenye poch, molta inclinació al bombo, al boato, al estrépit, als discursos, á las recepcions, á la colocació de primeras pedras, en una paraula... á la fanfàrria.

Per aixó nosaltres, deixebles del apóstol Sant Tomás, reservém los aplausos y fins l'apoteóssis per quant lo rey dels juheus haja realisat los miracles que 'ns té promesos.

Per quan haja fet l'Exposició Universal sense que Barcelona tinga d'arrepentirse 'n.

Y sobre tot, per quan haja dut á bon terme la reforma de la Ciutat, en bè y utilitat de Barcelona, y no en benefici exclusiu de molts juheus que 'l diumenje van anarlo á rebre.

P. DEL O.

EXPOSICIONS.

La del Parque diu que marxa. Deixéula marxar, y que Dèu la guíhi.

Ocupémnos d'altras exposicions, que si bè no son tan grandiosas, tampoch costan tants diners ni ocasionan viatjes á Madrit.

Segons resa 'l calendari, aquesta es la senmana santa.

Ho crech perfectament; pero ab tot lo respecte degut y deixant apart lo caràcter sagrat d'aquestos set días, permétinme que 'ls digui que aquesta semana jo la califico d'un'altra manera.

Per mí es la senmana de las exposicions.

Comensém per allí hont s'ha de comensar, pèl comensament.

¿Saben lo qué son las massas?

Tots los lectors haurán sigut probablement joves, y ho recordarán.

Las massas son uns trastos de fusta que serveixen per malmetre las portas durant la senmana santa.

Ab la excusa de que es precis matar los juheus, los ciutadans menors d'edat s'entretenen mantant la calma y la tranquilitat dels propietaris de casas.

Los quals, pèl mateix motiu, están exposats á quedar-se sense portas.

Los que no tenen casas s'escapan d'aquest perill, pero en cambi 'n corran un altre: lo de quedar-se sòrts.

Y aquí tenen dugas exposicions en una sola pesa.

¡Endavant.

Vajin á casa de qualsevol drapayre y preguntin quants barrets vells té.

—Miri—dirá 'l negociant de miserias humanas, —aquí hi ha aquestos.—

Y 'n treurá deu, vint, trenta...

—Gracias—diuhen vostés.

Y girant qua, se'n van á un altre establiment pèl istil á repetir la pregunta.

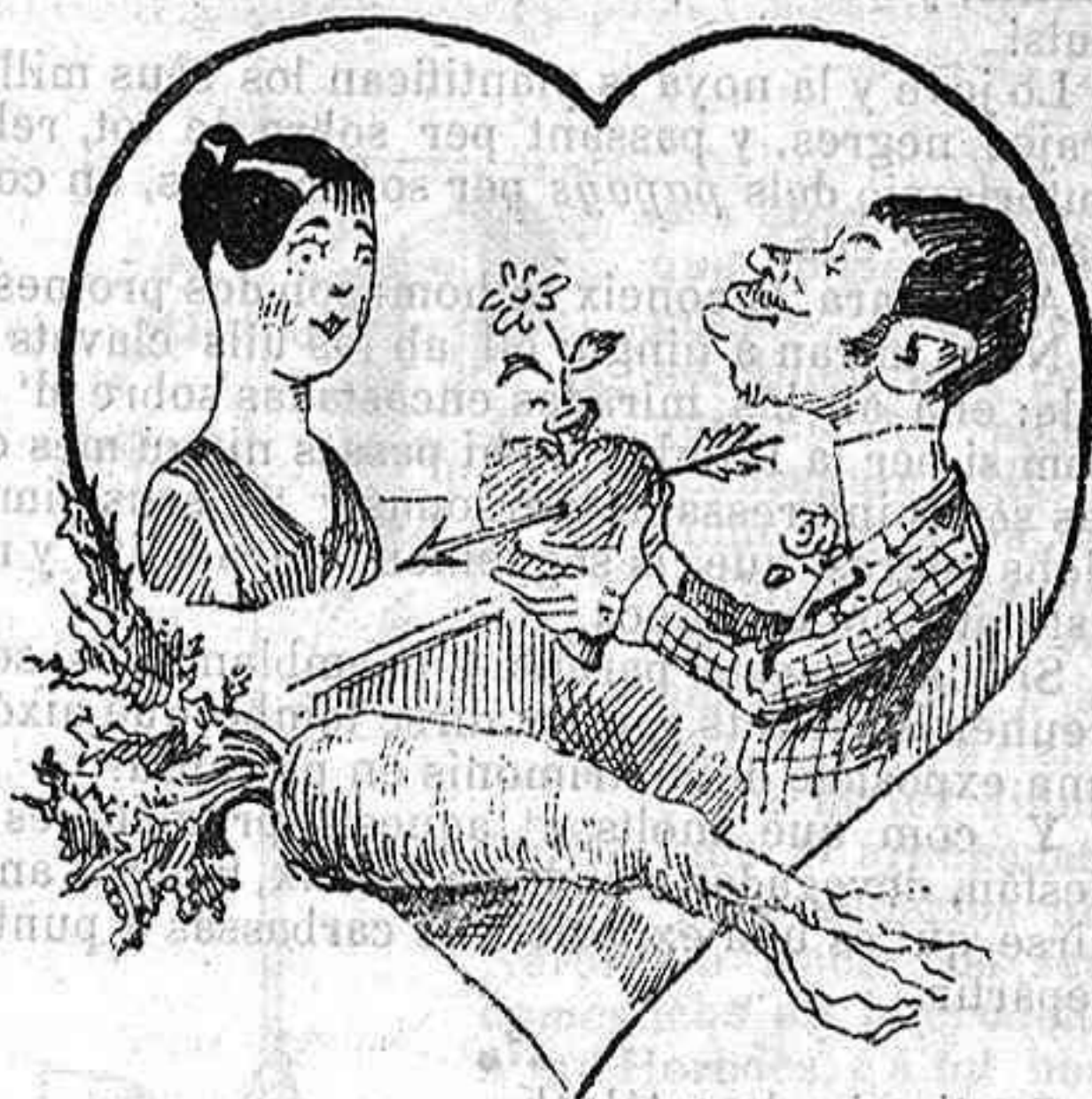
Lo drapayre según fara lo mateix que 'l primer.

Y, finalment, recorrent deu ó dotze casas d'aquest género, lograrán veure, tirant llarch, quatre ó cinch cents barrets decrepits.

Pues bueno: passéjinse mitja hora per la Rambla durant lo dijous y 'l divendres de la senmana santa y 'ls veurán á mils.

Sombreros que 's recordan de la tornada dels voluntaris d'África; *copaltas* que han saludat á

IDILI.

Un Tenorio-pastanaga
que ab lo foch de la passió,
ofereix son cor de sucre
á una nina... de cartró.

María Cristina (la vella); barrets inverossímils que ni remotament se sab qui va tenyirlos; *hongs* fantástichs sense cara ni ulls, ni forros ni badana...

¿No es aixó una exposició de barrets vells?

Lo que dich del sombreros, pot aplicarse igualment als vestits.

No hi ha cap guardarropia de teatro que guardi en sos armaris més antichs, lo bè de Dèu de trajes venerables que surten aquests días á lluhir lo garbo, visitant los monumentes de las iglesias.

L'un porta la levita de panyo que va estrenar pèl enterro de son pare, digne arcalde de barri, mort en compliment de son deber durant lo cólera del 54.

L'altre rumbeja 'l mateix traje que va ferse pèl día del seu casament, celebrat per Sant Jaume, l'any de la Revolució de Setembre.

Aquell porta un jech d'hetxura de cotilleta, que 's recorda dels bons temps de 'n Lau y en Xirivía.

De pessas enmatxucadas no 'n vulguin més; de levitas que las arnas s'han entretingut á brodar, ne veurán á dotzenas; de faldillas que avants eran de fail negre y ara son de color d'ala de mosca 'n trobarán á cada quatre passos...

De manera que 'ls carrers de Barcelona quedan convertits en un'altra exposició.

Una exposició retrospectiva de trajes mal respatllats.

Ara fíxinse en un'altra cosa; ó com si digues sim, en un'altra exposició per partida doble.

Un jove té relacions: perfectament.

Com es de suposar, las tals relacions las té ab una noya aixís ó aixás, de bona familia, honesta, etcétera, etc.

Fa ja que la coneix... ¿quants mesos volen que fassi? ¿Cinch? Pues bè: durant aquestos cinch mesos, ni una sola vegada ha sortit á passejar ab la promesa.

Ell té entrada á la casa, es ben vist pèls sogres en perspectiva... sí senyors; pero aixó de sortir al carrer... la veritat es una mica serio.

Vè la senmana santa, arriba 'l dia dels monuments, y llavors, ¡adiós prevencions, abur escrúpuls!

Lo jove y la noya 's plantifican los sèus millors trajes negres, y passant per sobre de tot, reben autorisació dels papays per sortir junts, en companyia d' ells.

Ab la cara 'ls coneix tothom: son dos promesos.

No 's miran á ningú: ell ab los ulls clavats en ella; ella ab las miradas encastadas sobre d' ell, com si per la Rambla no hi passés ningú més que las sèvas interessants personas y 'ls sèus simpàtics sogres, que 'ls segueixen embadalits y més estufats que una lloca.

Si com aquesta parella, en semblant días, se 'n veuhen á grapats ¿no pot dirse també que aixó es una exposició de matrimonis en prempsa?

Y com que molts d' aquests prometatjes se desfán, devegadas l' endemà mateix, fins pot anyadirse qu' es una exposició de carbassas á punt de repartir.

Continuém lo catálech.

Arriba 'l dissapte, y entre nou y deu pujan al terrat de casa sèva, ... ó de casa d' un altre, que pèl cas tot es hú.

Dóna la Catedral la primera senyal d' aleluya y... ¿senten?

¡Pím, pám, pém, cataplúm!

Molts d' aquests espatechs son petardos; altres son tiros de pólvora sola; pero altres son disparos en tota forma, ab la sèva carga corresponent y una bala bastant enrahonada.

Vol dir que si no baixan del terrat, s' exposan á acabar lo dissapte sant molt poch santament.

Lo qual no deixa de ser un' altra exposició.

Si volgués seguir, qui sab quán acabaria.

Perque la llista d' exposicions es interminable durant aquesta senmana.

Exposició de farigola á la porta de las iglesias.

Exposició de candeleros estrambótichs.

Exposició de monas de pastisseria.

Exposició de ciris guarnits, com un caball per Sant Antoni...

¡Ja ha veuhen si n' hi ha!

Però la gran exposició, es la del pobres béns que acampan en la explanada.

Que están exposats á ser rostits al ast.

O guisats á la cassola.

O á pastorar vuyt ó nou senmanas en companyia d' un baylet, que 'ls martiritzará pitjor que á Sant Bartoméu.

Es á dir; qu' están exposats á tres distintas exposicions.

A. MARCH.

SONETS.

A CERVANTES.

Cremat de veurer que tant sols camama eran certs llibres que llavors sortiren

de «cavallers andants» que no existiren, vas fer l' obra immortal que 't dona fama.

Baix sa influencia, que tothom proclama, campeons imbécils de repent fugiren,

y ab lo ridicul que 'ls vas dar moriren: per xó 'l Quijote tot lo mon aclama.

Mes, si tornessis á aquest mon de monas,

geni immortal, prou t' esgarrifarias; si analisessis las actuals personas, ab estranyesa y ab disgust veurías á vells y joves, homes grans y donas ficantse en llibres de caballerias!...

A NERÓ.

Tonto, ignorant, sens brí d' inteligencia y ab desitj incessant de perpetuarte, volgueres ¡oh Neró! immortalisarte tement l' oscuritat com vil sentencia.

No tenint medis per brillar en ciencia y ab fam de ferte un nom, vas arreglarte y envenenant ton cor, vares quedarte sense cap sentiment, sense conciencia.

La flama del incendi tas hassanyas vá llumenar pel mon, y estemordiren; tothom parlá de un home sense entranyas; esclaus de ton desitj mil sers moriren...

¡Logreres ton anhel; émuls procreares: encar' hi han cors dels tès, te perpetuares!

S. GOMILA.

LIBRE DE LES SET SEBETES. (*)

DELS HOMENS É DE LES SEBES LURS.

(CONTINUACIÓ (**))

La segona é més temible després d' aquesta es sens dupte la

II.—SEBA DE SAVIESA.

A riure, perque no es savi qui 's pensa serho. L' home qui comença á esser savi es aquell qui sap que no sap res. Appar donchs que no son poch los qui en aço van errats de comtes, é mostra experencia que aixi es, perço com molt sòvint s' afiuran los curts d' enteniment que saben coses perque saben paraules: que no es tot hu. Es una seba de les més dolentes, car poch

aprofita repetir lo mot si son veritable significat no 's penetra. Emperamor d' açó hi han hagudes per tot arreu moltes confusions é bregues é bandositats é calumpnies é sanch mol escampada é 'ls homens sempre 's barallen é may s' entenen. Pensan alguns que tot aquest desori deu provenir de aquell tant gros pecat que feren los nostres avis é que nostre Senyor Deus castigá fent que de sobte parlassen tanta varietat de llengues com avuy vehem que s' usen; que vertaderament es una punició assats feixuga corre 'l mon é no poderse fer entendre, ne compendre lo que 'ls altres dihen. E qui açó dubte que vaja á Castella, é veurá com se diverteix: que del llit ne dihen *cama*, é del ordi *cebada*, é tenen una llengua tant rica, que sols pera dir *lladre* tenen una munió de

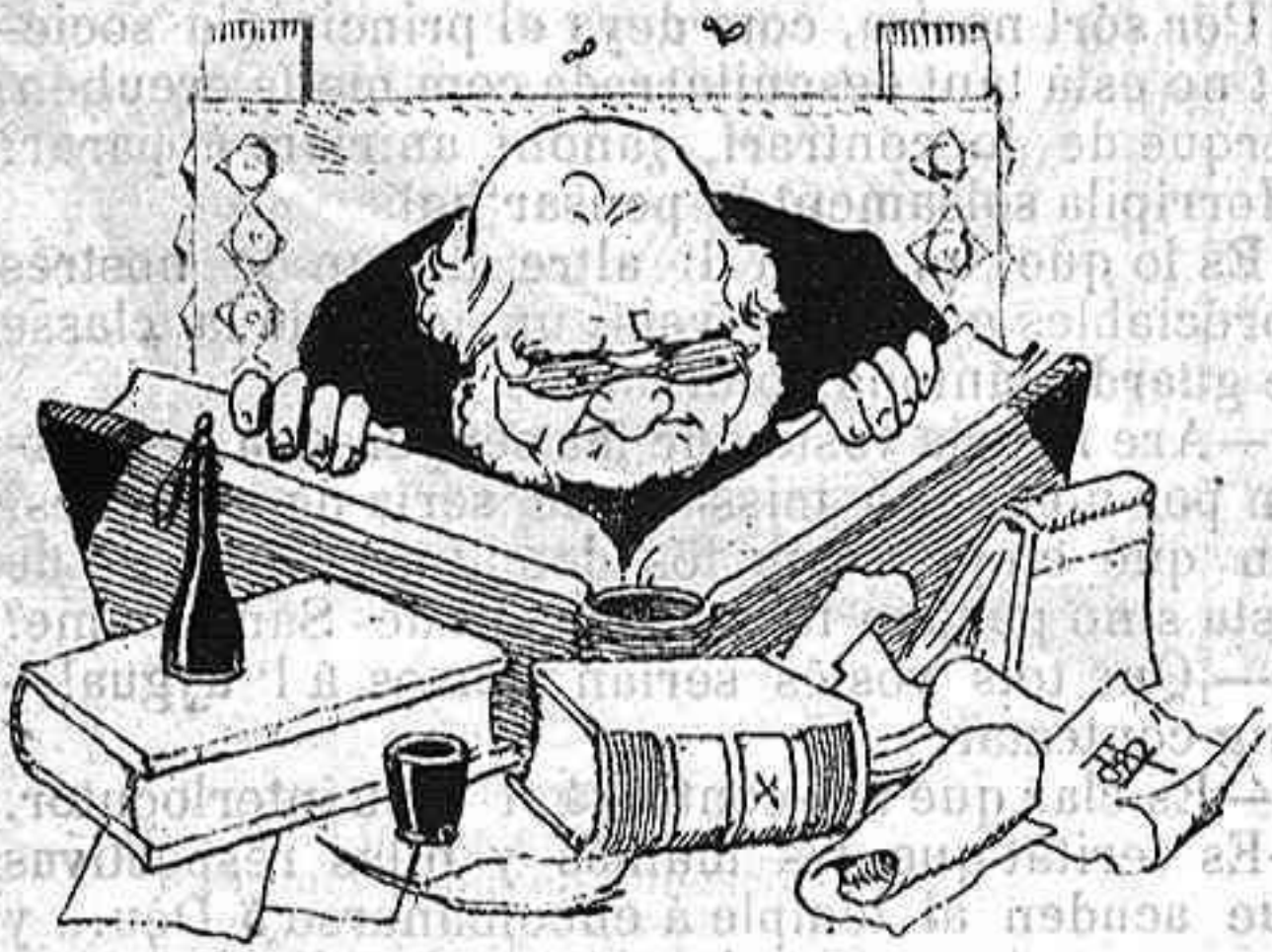
* Ilustració de Apeles Mestres.

** Vejas lo número 429.

paraules que fa pahor, com: *ladron, bandido, bandolero, foragido, salteador, facineroso, ratero, etc.*

Be es veritat que açó no 's pot trer á consequencia, com qualche volta ho preten la malicia. Si dels ditxos de la nostra terra 'n volguessen deduhir lo geni é temperament dels cathalans, parria que no hi ha al món un poble que tingue la música més aburrida, car molt sovint dehim:—*No estich per orgues.—No 'm vingues ab cançons.—Deixa't de romanços.—Açó son musiques—*é altres á est tenor, que no lligan pas ab lo geni d' un poble tant aficionat á tocar tota mena d' esturments é á cantar *follies é caramelles*, valdament no hi haja qui les escolte; llevat dels estaquirotis qui al peu del balcó s' esgargamellan.

Tornant al tema de la seba, afegirém que no cal fiarse d' aquells qui tenen posat de savi, ço es, encarquerat é grave, é que may parlan ne riuhen,

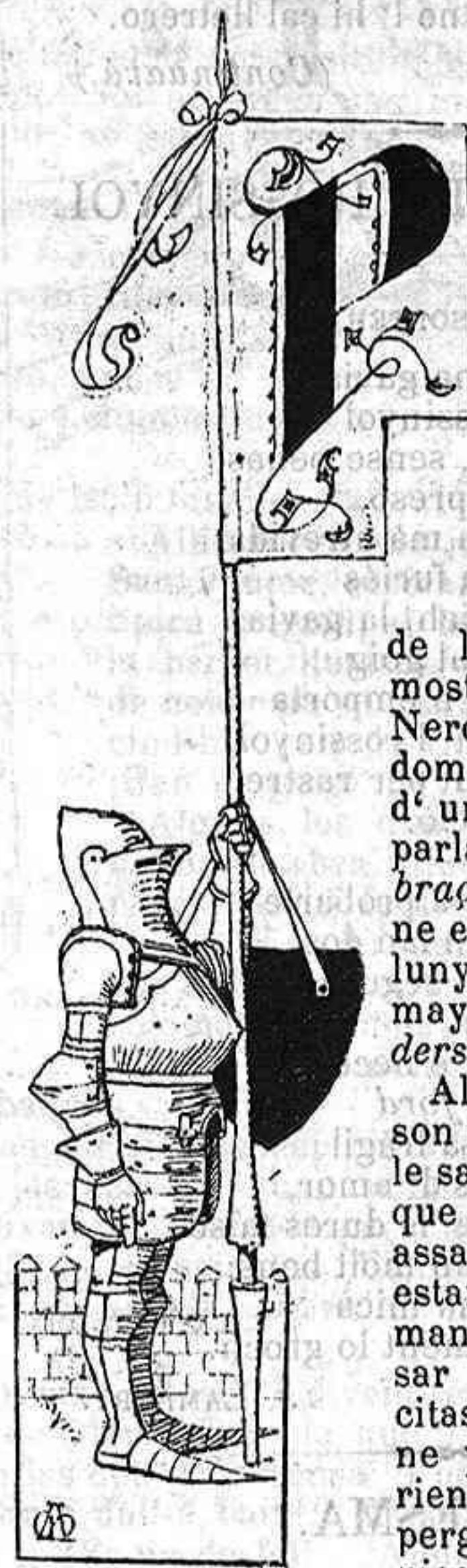
é si tal volta forçadament han d' enrahonar, ho fan en to sentenciós é enfátich, dibent:—*A vuy fa mal temps*, ab un posat é un accent tant tràgichs com Edipo cridant en Colonna:—*Les deeses d' aquests lochs no 'm privarán de malehirte!* L' ase es l' animal més serio del mon é no te pas fama de savi, encara que 'l vejen tots tant grave é solemne. Los qui açó fan son ases de solemnitat. La saviesa del home no 's deu graduar per lo que calla, sino per l' enteniment ab que parla é obra. Car així com per la bondat del fruyt judiquem la del arbre, convé al home juljar segons les sues obres.

No 's deu aytampoch fer negun cas d' aquells qui 's fan passar per savis parlant á tort é á través de tota mena de coses, ficant cullarada en tota conversa sens á com va ne com costa. Qui tal fa ja es be appellat *calaix de sastre*, car així com en aquest sol haverhi retalls é pedassos de tot drap é de tota color, son lurs cervells caixas de mals endressos hont hi ha tota mena de diffinicions falses, de judicis infundats é de frivols é mal engiponades noticias. Apprenen les nocions del univers é de la vida com pren é compra 'l drapayre los pergamins de la velluria: á pes é á dojo. Son cervells espessos que no garbellan, é així s' en van repetint lo que hoyren dir, sens que may sospiten que poria esser fals alló que afirman.

Es seba profitosa, car aquets aytals á negú fan nosa ne pahor, é ajudan á perpetuar ab lur poca solta les preocupacions é les mentides. E de aquestes coses molts ne viuhén. Passan per savis mentres son al mon é després de morts negú s' en recorda; al revés dels qui pensan per si mateixos, que en vida passen per beneyts é al cap de molts anys que son morts ve un jorn que la

humanitat s' adona de lur mérit é 'ls torna la fama. D' aquests també n' hi ha alguns, mes no gayres, perque es seba de pobre, molt aixuta é coenta.

III.—SEBA DE NOBLESA.

ASSA ab la noblesa lo que ab las fembres guapes: que molts ne dihen mal perque no les poden aconseguir. Hi ha home que s' ha estat tota la vida derrera 'l taullet venen flassades, é un colp s' ha fet rich á copia de fer dinars de llegums é arengades, mostra més superbia que Neron, é tracta als seus domesticchs ab la crudeltat d' un Herodes, é á tot hora parla de la gent del *seu braç*, com si en les Corts ne en lo General de Catalunya hi hagués hagut may lo *braç dels flassaders*.

Altres qui vertaderament son cavallers de naxença e le sanch generosa, pensan que lurs avis trevallaren assats per que ells puscan estar tota la vida ab les mans plegades, sens pensar que si aquells ressuscitassen, ne per falconers, ne per moners no 'ls volrien. Poch servex tenir força pergamins del temps de la picor é armes rovellades dels passats é castells ben cenyits de murs é de torres emmarletades, si s' ha perdut l' heroisme que 'ls pergamins recomptan é 'l cor no es prou ardit pera deffensar aquelles. Un jorn digué ab massa rahó un prelat cathalá en les Corts é devant del Rey en persona: *Los rocins dels cavallers s' han tornat mules*. Moltes vegades poriam dir en lo nostre temps: *Los nets dels cavallers s' han tornat rocins*.

bressol l' hagués aufegat la dida.

Deya un savi que de dues maneres pot acabar-se la noblesa: ó acabant-se 'ls nobles—que ja hi van pel camí—ó essent tots tant nobles d'esperit que no hi haja entre 'ls homens diferencia. Açó ja va més llarch. Ab tot, dia vindrà que 'ls homens de valua no volran que 'ls treguen molius, ne 'ls posen disfressa. Al bon vi no l'hi cal lletrero.

(Continuará.)

LA GAVIA Y LO ROSSINYOL

A UNA SOLTERA.

La virtut es una gavia
y l'honor un rossinyol
que viu tranquil, sense penas
dins sa daurada presò.

De prompte, una má atrevida
trenca ab impetu furiós
la virtut... qué dich, la gavia,
y presa d'infernai goig
traidorament se 'n emporta
l'honor... vull dí 'l rossinyol,
deixant solsament per rastre
vilesa y degradació.

Aixó, nena, vè á probarte
igual que un y un fan dos,
que per tenir bèn segura
una joia de valor
com es l'honra, 's necessita
una virtut *extra-ford*
que no siga massa frágil
á certs juraments d'amor,
que 'l mateix que 'ls duros falsos
de primer semblan molt bons;
pro fregantlos una mica
se 'ls veu al moment lo groch.

J. LAMBERT.

QUARESMA.

REVISTA.

Afortunadament la humanitat no está tant malejada com molts diuen ó suposan. Tot sovint arriban fins á nosaltres ab gran luxó de detalls, los triunfos que alcanza la fé en las batallas donadas contra 'ls impios ó heretjes, que tot vè á ser una mateixa cosa. Y son tants aquets triunfos que, aproximadament, venen á sortir á tres ó quatre y fins devegadas á cinch per senmana.

Los presents datos, com se véu, son interessantíssims y revelan en mí (encare que m'estiga malament lo dirho) una ilustració, que segurament excitará l'enveja de més de quatre d'aqueixos sabis que passen la vida de bigotis als llibres, per sortir al capdevall dels seus estudis, ab la vista feta malbé, si no quedan cegos, y ab la closca en desconsoladora soletat, vull dir: sense cap cabell.

Pero may com durant la quaresma 's demostren las virtuts y 'l zel religiós per part de las familias devotas, particularment las mal alimentadas. N'hi ha d'aquestas últimas que 's passen los dias *magres* (com ne diuen) ab una sopeta d'all ó d'oli, segons los gustos, ab lo piadós objecte de mortificarse 'l cós.

Un senyor que jo coneixia, avaro y carregat de

familia (per més que sembli un contra sentit, puig que en lo de donar soldats á la patria era en la única cosa que havia sigut després) era tant lo que observava las prácticas religiosas, qu'esperava 'ls dias de dejuni ab candaletas.

—¿No es divendres demá?—preguntava.

—Sí, li responia la seva muller.

—Donchs, Agustina—deya á la criada—demá no es menester que vagi á plassa; no vull pecar ab coneixement. Ho passarém á pa y aygua. ¡Nostre Senyor va patir tant per nosaltres!...

Exemples aixís, son los que fan falta pera confondre y atreure al mateix temps á aqueixas quantas ovellas que van esgarriadas pèl món y en las quals ha fet presa lo dimoni, valentse per enganyarlas, de totas las exquisitats de la gola, pera poguer després ferls'hi ab tot dissimulo la trabeta y emportársels sota l'aixella cap á l'infern, del que Dèu nos guardi.

Per sórt nostra, com deya al principi, la societat no está tant desguilarrada com molts creuen, perque de lo contrari, ¿ahont aniriam á parar? ¡Horripila solsament lo pensar'ho!

Es lo que 'm deya l'altre dia un de nostres apreciables gomosos, vaja, un jove de la classe de guarda-cantons voluntaris:

—Are figuris vosté que las senyoras la peguessin per no anar á missa ¿qué seria de nosaltres? ¿en qué empleariam los dematins dels dias de festa sino podiam formar davant de Sant Jaume?

—¡Que tots vostés serian homes á l'aygua!—vaig contestar.

—Es clar que sí—continué 'l meu interlocutor.

—Es veritat que las mamás y fillas respectivas que acuden al temple á encomanarse á Dèu... y á pescar promesos, anirian á un altre lloch á ferse vdure, á mostrarse al públich; pero al meu entendre, si tal fessin, la exposició (ó 'l desfile, ó com se li vulgui dir, perderia un de sos encants més bells; lo reculliment que 's nota en aquells que surten de la iglesia... ¡Si las senyoras no anessin á missa! ¡vol callar!... Llavors si que podriam dir: ¡adéu carrer de Fernando! ¡adéu pati de Santa Ana! ¡adéu siau horas felissas passadas en dolsa contemplació dintre del temple, ó fora al carrer interceptant la vía pública y gastant las pinturas de las portas dels establiments que tenen la sórt de trobarse situats devant d'alguna iglesia!... Perque, desenganyis, aquell encant que 'n podriam dir místich, que ofereixen los semblants de las nenas al sortir de la casa del Senyor, se perdria, sí, 's perdria potser pera no tornar may més!...

Aixís, ab més ó menos eloqüencia, s'expressan los individuos de la *high life*, qual religiositat es per tothom reconeguda. ¡Ni un sol dia de festa fan falta á cumplir ab los seus debers... davant de las iglesias!

Si llensém una mirada, per superficial que sigui, á la Quaresma en tota sa extensió, comensant pèl dimecres de cendra, en qual dia la Congregació de la sanch celebra la seva corresponent professioneta, que ab tota calma va recorrent los deserts carrers de la Ciutat, fins al precís instant en que s'apaga 'l darrer ciri del monument, no pot ser més edificant l'espectacle que presenta.

Aquellas novenas y trissagis, lo diumenje de Rams ab son esbalot de crits y plors de criaturas que van á benehir las palmas carregadas de peras confitadas, talls de ponsém y taronja, y demès llaminaduras (que benehidas ja no fan mal, per

LO PROJECTE FRACASSAT.

Tot ja estava á punt de marxa,
tots ja ho tenian entés...
¡Y per mor d' aquell xubasco,
no va passar res, res, res!!!

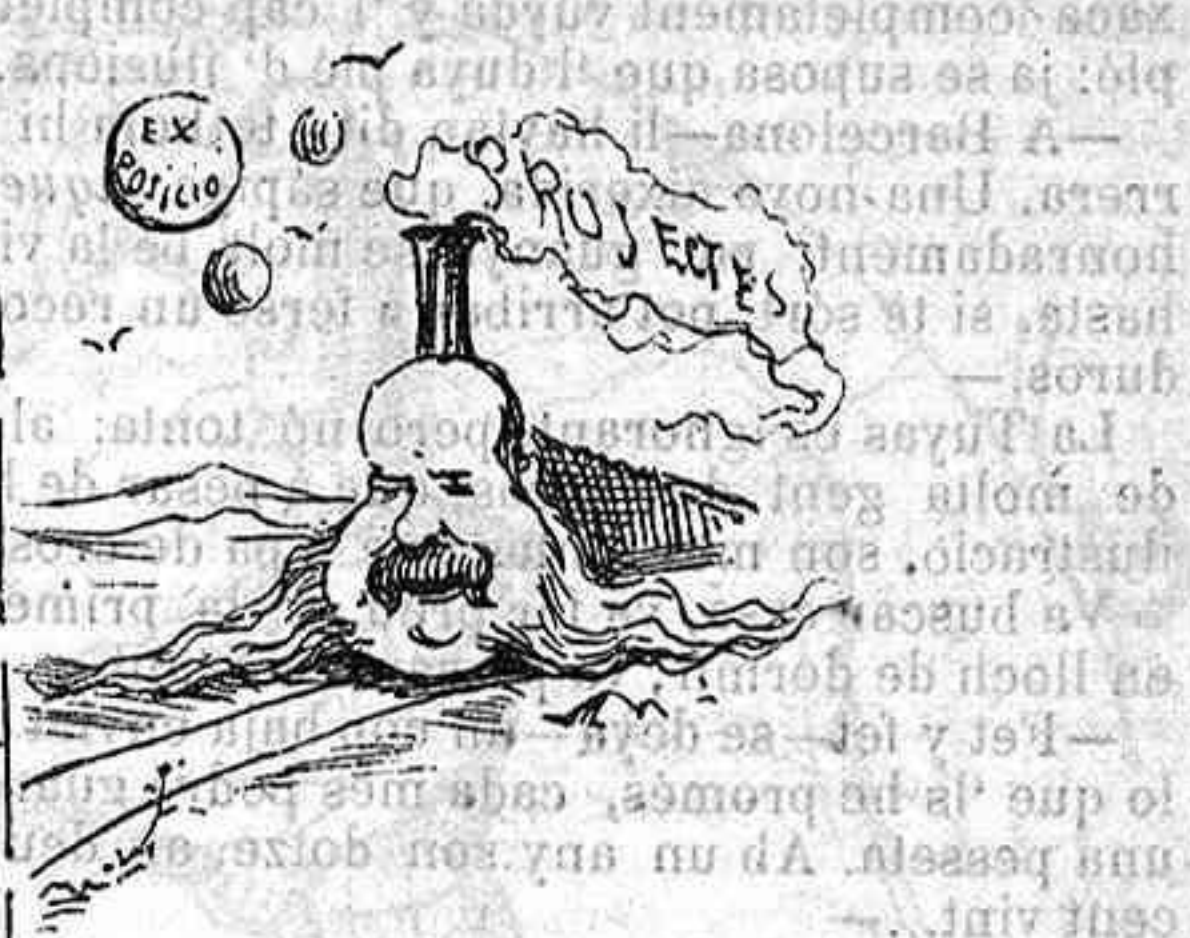
més que se 'n menjin); y per allà á las darrerías, quan fineixen las set senmanas, aquellas professons, ahont lo consabut capitá manaya y corresponents acompanyants lluheixen sas gracias, caminant ab prossopopeya y fent de tant en tant aquell evolucions que deuben ser lo sèu acostumat exercici; després las cucurullas que segueixen als armats, ab sos róssecs de llustrina; la trompeta qu' ompla lo cor d' esglay y tot lo demés de que 's componen las professons, fa que arrelin cada día més las creencias religiosas en aquest país, com es lo desitj de tothom que tè alguna cosa per perdre.

Y al últim venen lo dijous y divendres sant ¡grans festas! en las que tothom que posseheix una levita, un sombrero de copa y uns guants, se llenca al carrer al objecte de fer las estacions que tingui per convenient.

A tant arriba la escrupulositat en aquesta materia, que hi ha persona que no deixa una iglesia per seguir.

—Mira, Pruniana—deya un senyor molt devot á la sèva muller, tot sortint de Santa Maria—¿saps qué podém fer?... Ara entrarem á la Mercé, després tirarem Rambla amunt; primer Santa Mónica, després Betlém, ja 'ns vè de passada... desseguida de una tirada som á la Concepció y sortint d' allí, cap á las Adoratrices, que no es gayre lluny. De tornada aném á Sant Pere, després á Sant Francisco y, vaja, anant seguint; Santa Marta, Catedral, Sant Sever, Sant Felip Neri, Sant Just, Sant Jaume, 'l Pi, etc... ¡Oh, agilitat!

La joventut es un gran element per animar aquestas festas, es á dir: aquestas y totas las demés.

Allí veuréu á la jovenalla davant de Sant Jaume, aspirant las olors de la típica farigola, ab la seva levita negra, lo barret llustrat, flamant, ab guants de color de pá torrat y ab lo imprescindible ram de violetas á la solapa. ¡Fan un goig!...

Alguns, los que festejan, acompanyan á la sèva futura y corresponents papás, també futurs, á las religiosas visitas. Y es de veure 'l sentiment piados de que 's senten possehits los dos colomets que, temps á venir, han de ser marit y molla, aixó, si no hi han

entrebanchs.

Totas las xicotas aspirants á entrar en lo gremi de las casadas, quan penetran en á la Mercé dirigeixen unas miradas, més ardents al camaril. ¡Oh! ¡S' hi extasian!... ¡Es molta la devoció que senten per aquell camaril!...

A tot aixó, passa 'l divendres sant y vè 'l disapte de Gloria. Sembla que 'l cor s' aixampla!... Tocan las deu y comensa 'l bullici, ¡quin guirigay! ¡quin dalt-á baix!... Canonadas, tiros, campanas .. ¡Es un desfet!.. ¡Aleluya!... ¡Aleluya!...

Si. ¡Aleluya! ¡No més Quaresma!.. Som á Pásqua; entra la Primavera: tot es vida, tot es amor, alegria,

flors y violas
y romaní!...

¡Resurrexit! ¡Aleluya!!
(¡Si no ho dich reventó!)

JUST ALEIX.

¡PO-BRE CHI-CA...!

¡Y tal pobre!

Parlo de la Tuyas.

La Tuyas es una criadeta molt simpática, ab uns ulls tan bonichs, una boca tan fresca y unas galtonas tan sonrosadas, que al mirar aquell conjunt de virginals perfeccions y pensar que son d' una Tuyas, un hom de bona gana li cambiaría 'l nom y voldría que fossin *suyas*.

Es de Vilavert y va baixar á Barcelona ara fa... ja veuran, aviat ho sabrem... De la sèva soldada, cada mes n' estalvia una pesseta: últimament en un recó del bagul n' hi guardava trenta sis... Luego... fa tres anys .. just, tres anys cabals que viu entre nosaltres.

Quan va abandonar lo seu poble, duya la butxaca completament vuyda y 'l cap completament plé: ja se suposa que 'l duya plé d' ilusions.

—A Barcelona—li havían dit—tothom hi fa carrera. Una noya aixerida, que sábiga *inqueniarse* honradament, pot guanyarse molt bè la videta y hasta, si tè sort, pot arribar á ferse un reconet de duros.—

La Tuyas es ignorant, pero nó tonta: al revés de molta gent de lletras, que á pesar de la seva ilustració, son més tontas que 'l pa de crostons.

Va buscar casa, va fer preu, y la primera nit, en lloch de dormir, va passarla contant.

—Fet y fet—se deya—un cop haja enviat á casa lo que 'ls he promés, cada mes podrè guardarme una pesseta. Ab un any son dotze, ab deu son... cent vint...—

Si hagués estat forta en números, potser hasta hauria arribat á averiguar que ab un milló d' anys, podia arreconar dotze millions de pessetas.

Acostumada á no veures may un xavo seu, la trista pesseta mensual li semblava á la Tuyas un capital respectable.

Van passar alguns mesos, la pila de pessetas va anar creixent, creixent... pero tant poch-á-poch, que la Tuyas va adonársen.

Alló de que ab deu anys reuniria cent vint pessetas, va comensar á semblarli una broma una mica pesada.

—¡Ja ho crech! ¡Deu anys! ¿Qui 'ls aguanta deu anys de servir?—

Mentres la Tuyas se feya aquesta justíssima y atinada reflexió, al *Principal* estavan ja ensajant *La Gran-via*.

Y al cap de dugas ó tres senmanas, la nostra heroína va sentir com la criada del pis de sota, cantava, tot fregant los plats:

«¡Po-bre chi-ca
la que tiene que servir...!»

La Tuyas va quedarse sumament pensativa, y trayent després lo cap per la finestra del cel-obert, va preguntar á la *cantadora*:

—¿Qui té l' ha ensenyada aquesta cansó?

—Es d' una comedia que fan al *Principal*.—

La Tuyas encara no havia estat en cap teatro; pero 'l següent diumenje va anarhi.

Feyan *La Gran-via*. La simpática criadeta no perdía una paraula de lo que deyan los actors.

Al sortir la *Menegilda* tots los seus cinch sentits van concentras'hi:

«¡Po-bre chi-ca...!»

Tot aixó ja ho sabia: lo que venia era lo que la intrigava més.

Aviat va sortir de penas: la frasse

«aprende á sisar»

repetida tres vegadas y explicada després ab tot aquell luxó de detalls de la cansó, va ferli caure la vena dels ulls.

Al sortir del teatro casi bè ni tocava á terra: corria desesperada, tropessant ab tothom, y en veu baixa anava repetint:

«aprende á sisar!»

«aprende á sisar!»

«aprende á sisar!»

Un mes fa apenas que la Tuyas ha vist *La Gran-via*, y la pila de pessetas del bagul ha cres-

cut tan en aquestas quatre senmanas com en los tres anys anteriors.

La Gran-via ho ha sigut verdaderament per ella.

Gracias á aquesta obra, ha entrat en la *via* de la prosperitat.

A expensas de l' olla dels seus amos.

Ego.

DIJOUS SANT.

(ESCENAS ÍNTIMAS)

—Apa, Concepció, volant que tinch ganas de sopar: aquest ditxós dijous sant nos arriba á reventar...

Digas de primer l' ofici com ho vol la religió, canta després sens desfici y acabat un llarch sermò.

Torn' hi després de dinar, canta los fassos després...

¿No está encare aquest sopar? Mira que ja no puch més.

—Verge santa, ¡y quina gana! ¡Tinch por que se 'm menji á mí!... Ja s' ha esqueixat la sotana?... No pensa més qu' en destruhí'.

—Ah, ja, ja... ¡Visca la teca! ¡Quina olor fá aquest capò!... Ja 'l tenim tallat... ¡eureka! Concepció, dom lo carpò.

Es lo tall que més m' agrada: qu' estant al punt de rostit es vianda molt delicada...

Ara porta 'l llus fregit.

Aquest dijous sant ditxós dona una gana estupenda: vamos, menjat aquest tros...

¿Qu' estás desganada, prenda?

—Mentres plega 'l toballò

jo 'ls plats me poso á rentá...

—No que tinch son, Concepció: prou que 'ls rentarás demá.

CUCARACUCH.

LICEO.

Després del dejuni propi de la Quaresma, la satisfacció del paladar, després de *La Almoneda del Diablo*, una gran companyia d' ópera, de la qual son fermes puntals en Gayarre, la Kupfer y la Pasqua, á més de l' infatigable Goula.

Completan la companyia, com á tiples, la Remondini, la Varesi y la Vazquez; com á contralts la Treves y la Mas; com á tenors en Petrovich y en Fernando Valero; com á baritonos en Blanchart y en Laban y com á baixos en Beltramo y en Visconti.

Repertori: *La Gioconda*, *Mefistófele*, *L' Africana*, *La Favorita*, *I Puritani*, *Freischütz*, *Capuletti é Montecchi*, *Tanhäuser* y *'l Profeta*.

Ja están plantats los cartells molt elegants y molt vistosos... y ab tan pausable motivo s' está sent un gran abono.

LOS FIASCOS DEL ÚLTIM DIUMENJE.

L'administrador dels núvols
al veure que per 'qui baix
volian fer tantas cosas
sense haverlo consultat,

va dir:—Ni veuréu l'arcalde,
ni hi haurá festa dels rams,
ni sortirán cucurullas,
ni la corrida 's farà.

PRINCIPAL.

Res de nou en lo gueto dels teatros de Barcelona.

Dissapte passat, segona aparició de 'n Cumberland.

Un espectador incrédul s' enfila al escenari, y encarantse ab l' endevinaire li diu:

—Lo que acaba de fer ab los demés, fassiu ab mí, sense lo qual no 'l podré creure.

Es alló que deyan los juheus á Jesucrist:

—Si ets Jesús de Nazareth, baixa de la creu.

Mister Cumberland va desentendres de aquell incrédul, y va fer bé, perque si tothom li anava ab las mateixas pretensions, no tindria prou minuts lo dia per convence als que desconfian de la bona fe dels altres.

Pero aixó mateix demostra que no es lo teatro 'l siti més propi perque Mister Cumberland puga fer gala de la seva habilitat.

ROMEA.

100,000 DUROS.—*Drama catalá en tres actes de D. FREDERICH SOLER y D. JOSEPH MARTÍ y FOLGUERA.*

No hi havia pas que publicar de qui era 'l drama; bastava anunciar qu' en Martinet havia arribat de Reus, cosa que no fa casi may, sinó quan li estrenan alguna obra, y veurel tot lo dia desde que va arribar á Barcelona al costat de 'n Soler, per la Rambla, pèl teatro, á tot arréu, tots dos ab barret de copa.

Sempre junts, avants de l' estreno: junts van presentarse al escenari quan lo públich va demanar l' autor, y junts encare l' endemá y l' endemá passat, com á bons gerents de la rahó social Soler y Martí, de 100,000 duros de capital.

Pero parlém de l' obra.

Aquesta está basada en la rarsa de un home neguitós, que enamorantse de la dona de un íntim amich seu y no podent lograr d' ella lo que 's proposa, jura venjarse, y 's venja, deixantli al morir tota la seva fortuna, consistent en 100,000 duros. ¡Extranya venjansa, que no hauria produhit efecte, á no ser per una criada, que ressentida de la seva mestressa, encèn los celos en lo cor del marit poch avants de l' obertura del testament! Sense l' intervenció casual de la criada, 'ls 100,000 duros haurian sigut rebuts á mans besadas per aquella familia, fracassant per complert la venjansa del amant desairat.

Pero alguna llibertat hem de concedir als autors de dramas y comedias; alguns convencionalismes hem d' admetre, á cambi de que sápigam combinar situacions, com la del final del acte segón de 100,000 duros, que per lo inesperada, produheix un gran efecte.

En general, l' últim drama dels Srs. Soler y Martí se ressent de certa pesadés en lo desarrollo y de falta de relléu en los personatjes. Alguns no están més que apuntats y com l' acció no presenta peripecias variadas, resulta que cauhen en una especie de monotonia.

En cambi de versos ben tallats y fácils, demá-ninne.

Ni 'l Sr. Martí, ni 'l Sr. Soler desmenteixen en aquest punt la fuga y 'l desembrás. En l' acte primer hi ha dugas fábulas, la del fill pessimista y desconfiat y la del fill optimista que ho véu tot de color de rosa, que 'l públich va coronar ab merescuts aplausos.

Respecte á l' execució, algun tant insegura en a primera representació, va guanyar moltíssim en la segona. La senyora Pallardó en lo paper de

protagonista, tal vegada carrega un xich massa l' accent. ¿Per qué no procura guanyar en flexibilitat lo que prodiga en entonació? Per lo demés es just confessar que treballa á conciencia. La senyora Mirambell es la veterana de nostra escena, que sab emplear sempre la més agradable naturalitat. Bè 'l Sr. Bonaplata en son poch ayrós paper. Lo Sr. Fuentes va interpretar ab gran acert lo tipo de jove desconfiat. Lo Sr. Fernández es un actor jove que va fer gala de bonas condicions: ó molt nos enganyém, ó arribará lluny. Finalment, lo Sr. Virgili, representá ab sa reconeguda pericia 'l tipo del amant desdenyat y malalt.

CATALUNYA.

JUSTICIA CATALANA.—*Drama en quatre actes traduhit al catalá per D. R. ARUS y ARDERIU y D. J. LASARTE*

Trenta anys endarrera va moure gran soroll un drama del Sr. Morera de Tarragona, titolat *Fueros y desafueros*, qu' era un' obra escrita, segons lo gust de aquella época. Un epissodi amorós més ó menos estretament enllassat ab alguns fets històrichs y de caràcter polítich, per donar lloch á una discussió entre 'l virey de Santa Coloma y Pau Clarís, en plena plassa pública y á la llum de las atxas; introduhir á tothom en lo palau del virey, sense demanar permís ni al porter, ni als centinellas, y altres incidents pèl mateix istil.

¡Y cóm ha passat de moda aquesta lley de dramas, que no son més qu' encetalls per capdellar versos!

Los versos robustos, varonils y ben entonats ho salvavan tot en aquell temps. Lo públich que admirava á Bellini aplaudía ab igual entussiasme aqueixas melodias poéticas.

Avuy estém més per l' acció, per l' estudi dels caràcters, per la justificació de las situacions, pèl color històrich en las produccions d' época, ó per la veritat real en las que passen en nostres días.

Fora d' aquí, no hi ha emoció.

La traducció del drama del Sr. Morera ha sigut feta á conciencia pèls Srs. Arús y Lasarte. Hi ha tiradas de versos que conservan tot lo vigor del original, y algunas potser l' aventatjan, gracias al caràcter enérgich de la llengua catalana.

L' execució bastant acertada, havent sigut confiats los principals papers á la Sra. Ferrés y senyoreta Sala, Srs. Tutau, Martí y Borrás.

Respecte á la direcció escénica se 'ns acut una observació. Apareixen entre 'ls concellers alguns porrers, vestint la gloriosa gramalla, lo qual no deixa de ser un contrasentit, passant l' acció del drama en temps de Felip IV, ó siga en 1640. Los porrers no vestiren la gramalla sinó per ordre de Felip V desitjós d' escarnir y befar al Consell de Cent, després de la cayguda de Barcelona, ocoreguda en 1714.

TOROS.

Diumenje, primer dia de Pasqua, si fa bon temps, se donará la corrida de toros, que 'l diumenje de Rams va tenir de suspendres, á causa de la pluja.

Celebrarém que 'l nou empresari siga tant afortunat com lo Sr. Font, y que demá passat puga dir:

—Per l' Abril
cada entrada 'n val mil.

N. N. N.

L' ARRIBADA DEL ARCALDE.

Una victima.

L' héroe de la festa.

Los boladistas.

Un representant de l' autoritat.

ACUDITS.

Un borrar-xo que feya moltes esses, preguntava a una botiga del carrer del Hospital:

—¿Farian lo favor de dirme si vaig *béndret* per anar a Sans?

NORMA R.

Lo fill de un mestre d' estudi, plantejava davant del seu pare 'l següent problema gramatical:

—Jo comprech que 's diga un bastò, per que bastò es masculí. Lo que no m' explico es que 's digui un parayguas.

—¿Cóm s' entén! ¿Que per ventura parayguas no es masculí també? Consulta 'l Diccionari.

—Oh, aixó es lo qu' estranyo... Per que ¿qué es

un parayguas? Un bastò ab faldillas: luego es la femella del bastò.

A. PALLEJÁ.

Se conta de un arcalde de Sant Gervasi, que per amor al poble confiat a la seva administració, va presentarse un dia al empresari de la plassa de toros, dihentli després de darse a coneixe:

—He vingut a veure si pagant lo que siga 'ns posa un toro de Sant Gervasi, que ja comprendrá vosté que no puch consentir que 'ls meus administrats sigan menos que 'ls de Gracia.

PIRLI.

Una senyora molt graciosa explicava la manera com li havia anat en los dos matrimonis que va contreure.

—Era jove, deya: no tenia més de 28 anys la primera vegada que vaig pendre estat. ¿Y per qué dirían que vaig casarme?

—¿Per qué?

—La primera vegada vaig casarme per curiositat.

Un atrevit li pregunta:

—¿Y la segona?

La senyora, rihent:

—La segona vaig casarme per llaminadura.

A. PALLEJÁ.

Un pare aconsella al s' u fill de aquesta manera:

—Mira, noy, l' home ha de ser leal; l' home no ha d' enganyar may a ningú.

—¿Ah no? ¿Y donchs quan venen a cobrarli un compte, per qué fá dir que no es a casa?

—Per que 'ls acreedors no son ningú.

M. G.

NOCTURNO.

Era de nit; nit serena
y fresca com un ensiam:
la lluna sos raigs de plata
llensava per l' ample espay;
las estrellas totas ellas
brillavan més que diamants,
la brisa en la salzereda
jugava a fet mormurant,

l' aucell en son llit dormia
cansat ja de tant cantar,
l' aygua del riu fresca y pura
retratava tot lo prat.

Y jo en tant damunt mon catre
llensava anguniosos ays,
puig tenia un mal de ventre
que no 's podia aguantar.

LL. MILLÀ.

BALADA DEL FANCH.

Son las onze, hora de Madrit: lo tren xiula y 'ls fusionistas aplaudeixen... Baixa 'l geni de las patillas... ¡Oh modestia!... ¡Ara qu' es més gran que may, ara se las ha retalladas!

Y á fora plou y 'l fanch s' estova... ¡xip, xap! y 'l fanch s' estova.

Al defora de l' estació los municipals á la sella tenen lo plumero enganxat al casco, la roba enganxada al cos y las ancas enganxadas al caball. Los caballs regaliman y s' impacientan.

Y ab los cascos assotan lo fanch... ¡xip, xap... y assotan lo fanch.

Fanch y més fanch... Las plassas mars de pastetas... los passeigs rieradas de porqueria... los carrers dipòsit de bruticia.

Aquesta es la capital de 'n Rius y Taulet... ¡xip xap!... de 'n Rius y Taulet.

Reforma de la ciutat.. exposició uniyersal... monuments á cada cantonda... estátuas... ilusions... fanch y més fanch.

¿No valdria més aumentar las brigadas d' escombriaires? ¡Xip, xap!.. d' escombriaires?

Un neo:

—Toros en diumenje de Rams... ¡No s' havia vist may!... ¡Quina profanació!... ¡Miréu com plou!... Déu no vol que hi haja corrida.

Un despreocupat:

—Professò en diumenje de Rams... Cada any lo mateix... ¡Quina cosa més tonta!... ¡Miréu com plou!... Déu se declara enemich de las profesions.

A Sant Pere, durant la ceremonia de la benedicció de las palmas un ciri que devia estar en connivencia ab los enemichs de la santa mare Iglesia, va calar foch á las vestiduras de una imatge.

Figúrinse l' alarma. Xisclets y bascas entre 'l públich, empentas y trepitjadas... y campi qui puga.

Fins los capellans que 's trobavan en l' altar van abandonar-lo á corre cuyta, desfentse dels ornaments y apretant á corre.

¡Quánt lluny estém avuy dels temps dels mártirs!

Veritat es—y hém de confessarho lealment—que la major part d' ells no van abandonar l' altar per por d' escalibarse.

Els donarian la vida cent vegadas.
¡Pero ay! ¿y la familia?... Vull dir, ¿y la majojordona?

Lo primer que al baixar del tren va abraçar á D. Francisco, va ser D. Ignaci Fonrodona.

La panxa que posas tú
y la que jo vaig posant
si algun dia 'ns abraçém
¡qué de cosas se dirán!.....

Una de las personas que van pendre una part més activa y ruidosa en la recepció del Arcalde, va ser l' ex-federal D. Matias Ramos.

No semblava sino que aquest senyor se digués Domingo en lloch de Matias.

Perque qualsevol, al veurel, hauria dit que 'l diumenje celebrava la seva diada

Com que á la recepció del Arcalde van assistirhi tants carruatjes, un home de sa casa al veurels passar preguntava:

—¡Ay, ay, ¿á qui enterran?

La Lolilla.

Tota la premsa de Madrit aquets días se 'n ha estat ocupant: los periódichs parlavan més de la Lolilla que de 'n Sagasta.

¿Qui era la Lolilla?

Una venedora de mistos, bitllets y periódichs, menuda y aixerida com un granet de pebre, la qual va tenir una desgracia, com la tenen moltes donas, y ab motiu d' aixó va ferse de moda parlar del seu interessant estat.

¡Quántas donas sense ser Lolillas, sinó personas molt encopetadas, han tingut una desgracia per l' istil, y tothom las respecta!

¡Madrit, Madrit, Madrit!

¡Qué 'n necessitas de bit!

La festa de Sant Francisco de Paula vá celebrarse ab molta solemnitat.

¡Ja no hauria de ser Francisco de Paula, per ser solemne!

Vá assistir al acte una numerosa comissió del Ajuntament presidida pèl Sr. Pelfort en rahò de ser San Francisco de Paula, un altre dels patrons de Barcelona.

No 'm creya que la famosa escaparate del Diluvi, arribés á fer tanta farrolla.

La festa á que va donar lloch la recepció de don Francisco vá prolongarse fins á la nit, sent obsequiat l' Arcalde ab una serenata per la banda municipal.

Programa de la serenata:

«Marxa dels Concellers»—Ja 'l tenim Fivaller.

«Los Diamants de la Corona.»—Ja 'l tenim Rey.

«Marxa del Emir.»—Ja 'l tenim moro.

«Retreta tártara.»—¡Gran idea per final! Després de dos mesos de fonda, res més indicat que una bona toma de cremor tártaro

Segons *El Barcelonès*, la banda municipal vá executar la serenata ab molta limpiesa.

No es exacte.

Molts son los músichs que van anarse'n á casa ab fanch fins al clatell.

¡N' hi havia tant al carrer de Fontanella!

CARNAVAL DE SENMANA SANTA

Aixó no més durará
fins que 'l públich digui:—Prou!
Aquestes bromas no 's fan
á fins del sigle dinou.

Si vindrá... si no vindrá...
Hem passat una senmana d' angunia; pero al últim ha vingut.

Me refereixo al *Espartero*, al simpátich primer espasa, que no havent pogut treballar lo passat diumenje, á causa de la pluja, treballará 'l día de Pasqua... ¡ey! si no l' agafan.

Perque ja deuen saber qu' está encausat,— encausat y condemnat á tres mesos de presó.

¡Cosas d' Espanya!

Ab motiu de haver suferit una cullida en Puerto de Santa María, 'l jutje de aquesta ciutat, vá enviar exhorto al de Sant Ramon de Sevilla, 'l qual vá citar al *Espartero*.

Comparegué aquest, li feren fer llarga antesala, com succeheix sempre en los tribunals que no tenen may lo rellotje á l' hora, y com qu' *Espartero* duya pressa, sembla qu' expressá 'l seu disgust de una manera massa flamenca.

Un testimoni assegura que va dir:—«Yo no espero más aunque me lo mande el gobernador.»

Declara un altre testimoni que, referintse al

jutje vá exclamar.—«¿Qué se habrá pensao ese tío?»

Justifica un tercer, que va preguntar si era qüestió de formar causa criminal contra 'l toro que va agafarlo en Puerto de Santa María.

Y un quart assevera que parlant del jutje deya:—«¡Ese animal!... ¡Si voy á darle un zambullon en la pila!...»

¡Olé!

Y aquí tenen las causas de la causa.

La sentencia imposa al simpátich torero tres mesos de presó .. precisament avuy, á entrada de primavera, ara que comensan las corridas.

L' espasa de la justicia, crusantse ab l' espasa de la tauromaquia.

«Toreros á defenderse.»

Un fet citat pèl diputat cubá Villalba Hervás, en lo Congrés:

«Se presentá á la casa de boigs de la Habana un dependent de un manicomi de New York, ab documents del govern civil per deixar un boig en aquell establiment.

Lo citat dependent anava a enterarse de si hi hauria inconvenient en admetre al seu recomenat, y creyent lo director de la casa que 'l boig era ell, va manar tancar-lo.

Un empleat de la casa, va dirli al director:

—Me sembla que s' ha equivocat: aquest individu es anglés y no cubá.

Y 'l director respongue:

—Precisament en aixó consisteix la seva bogeria, en voler ferse passar per anglés.

Pregunta un periódich que hi ha respecte del sepulcre del patriota Pau Claris.

Enterrat en una capella de la iglesia de Sant Joan, que acaba de ser derribada, se creu que 'ls ossos del ilustre patrici descansen sota una volta de la dita capella.

Y ara s' hi alsarán casas al damunt.

Recomaném aquest assumpto als catalanistas.

Me sembla que aquest fora per ells més digne *entreteniment* que 'l de menjar llangonissa de Vich y mantega fresca..

S' ha desenvololat en la rassa porquina una nova malaltia.

Lo company de Sant Antoni, als pochs días de agafarla, reventa.

Y un cop reventat...

Ell no fa res; pero no faltarà qui converteixi aquella carn inficionada en hermosas butifarras.

Perque, per més que morin porchs, sempre quedarán porchs en forma humana, que son los més temibles de tots.

Un tal Sr. F. ha publicat un remittit al *Brusi* queixantse amargament dels *empedrats* de fusta.

Pero, home de Deu, si son de fusta ¿com diable poden ser *empedrats*?

Pero no estranyin aquesta incongruencia. Lo senyor F. declara que desde que s' estilan los entarugats saturats d' alquitrá, que está malalt dels nervis, la seva senyora tè histèrich y passa tals amarguras que haurá de emigrar de Barcelona, per poch que 'l sistema 's generalisi.

¿Qui será aquest desventurat Sr. F.?

L' altre día un estudiant de notaría, 'm deya:

—Jo no sé lo que li passa al nostre catedràtich: quan explica la llisó ho fa ab lo mocador a la boca, y a lo millor tè sobressalts com si li estiresen algun cordill.

Aixó succeheix desde que ha sigut entarugat lo carrer de Pelayo y una part de la Plassa de la Universitat.

—Jove ¿qui es lo catedràtich de vosté?

—'L Sr. Falguera.

—No parli més: F.... Falguera.... Vaja, sí, l' autor del remittit.

¡Pobre senyor!

No faltaria sinó que ho sapiguessen los notaris dissidents, que cada any li disputan l' elecció al renovar-se la Junta del colégi.

Manera de guanyar: entarugar lo carrer del Notariat.

O colocar unas quantas galledas de alquitrá dintre del edifici.

Lo Sr. Falguera no s' hi acostaria may més.

fi 'l plano de la fatxada de la Catedral, decidintse precisament per aquell que no agradava a ningú, ó siga per aquella portada dibuixada sobre un antich pergami, verdadera obra de pastillatje.

Per aixó serveixen las Academias: ¿aixó no vols? Aixó haurás.

La *Renaixensa* está que trina: tots los amants de las Bellas Arts se donan al dimoni: las corporacions artisticas oficials que no han sigut consultadas, posan cara de tres Déus... Unicament lo Sr. Girona 's mostra orgullós y satisfet perque ha sortit ab la seva.

A mí, francament, no es la fatxada lo que 'm preocupa, sinó las casas del carrer de la Pietat. ¡Ojo al Cristo que es de plata!

Llegeixo:

«Un químic alemany acaba de descubrir una sustancia química de poderosa aplicació en l' art de la guerra. Consisteix en uns gasos anesstésichs de gran potencia, tancats dintre de un projectil que al reventar adorm a totas las personas compresas en un gran radi.

»Una vegada dormidas, res tant fácil com desarmarlas.»

Contra 'ls set pecats capitals hi ha set virtuts.

Contra 'l canó la corassa.

Contra 'ls gasos que fan dormir, un bon tip de café que allunya la son.

¿Eh, que soch sabi?

Singularitat dels idiomas:

—Del llit, deya un catalá, 'ls castellans ne diuen la *cama*, y 'ls francesos ja van una mica més amunt y 'n diuen la *cuixa* (couche).

¡Putinès!

—¿Qué maco qu' es en Lluisetl deya una visita de la casa.

—¿Y tan aixerit!... responía 'l seu papá tot plé d' orgull

—Vina, vina, Lluiset, escolta: ¿ja vas a estudi?

—Sí, senyo, respón lo xicot.

—¿Y qué passas?

—La gramática... la doctrina cristiana... l' aritmética...

—¿Hasta l' aritmética? Vamos a veure si 'm sabs respondre a una pregunta: ¿un y un quan fa?

En Lluiset després de barrinar un ratet:

—Un y un fan tres.

Lo seu papá:

—Ja véus, pobra criatura, no més s' ha equivocat de un punt.

En temps de la fruita:

Un aprenent a una marmanyera:

—Mestressa, ¿a quant aquests aubercochs?

—A tres quartos la dotzena.

—¿Y tornant los pinyols?

Un home vell y plé d' experiencia, definía la diferencia entre la guerra y la pau, de la següent manera:

L' Academia de Sant Fernando ha aprobat per

OBRAS POÉTICAS

DE

GASPAR NUÑEZ DE ARCE.

	Pesetas.
GRITOS DEL COMBATE, poesías, 1 t. 8.º	4
LA ÚLTIMA LAMENTACION DE LORD BYRON, 1 cuaderno 8.º	1
UN IDILIO Y UNA ELEGÍA, 1 cuaderno 8.º	1
LA SELVA OSCURA, 1 cuaderno 8.º	1
EL VÉRTIGO, 1 cuaderno 8.º	1
LA VISION DE FRAY MARTÍN, 1 cuad. 8.º	1
LA PESCA, 1 cuaderno 8.º	1
MARUJA, 1 cuaderno 8.º	1

OBRAS FESTIVAS.

¡PICAN... PICAN! Cuentos naturalistas, 1 tomo 8.º	1
EN CARNE VIVA. Cuentos naturalistas, 1 t. 8.º	1
¡VIVITOS Y COLEANDO!. Cuentos y epigramas picantes, 1 t. 8.º	1
¡LA GRACIA DE DIOS! Colección de epigramas picantes, 1 t. 8.º	2
MOSTACILLA Y PIMIENTA. Cuentos verdes de Boccacio, 1 t. 8.º	1
GUINDILLAS REBOZADAS. Nuevos cuentos verdes de Boccacio, 1 t. 8.º	1
¡CALENTITOS!.. ¡QUE QUEMAN! Colección de cuentos picantes, 1 t. 8.º	1

Pesetas.

EL AMOR... SIN VELOS. Poemas naturalistas originales de Manuel Valcárcel, 1 t. 8.º 1

SI TE PICAN... RÁSCATE. Colección de cuentos alegres originales, 1 t. 8.º 1

¡QUE COLEAN! ¡QUE COLEAN! Colección de cuentos de primera calidad, 1 t. 8.º 1

TOROS Y CHIMBORAZOS, por J. Velarde. Cartas dirigidas al Sr. D. José Navarrete, impugnador de las corridas de Toros, 1 t. 8.º Ptas. 1.

LA HIJASTRA DEL AMOR

POR

JACINTO OCTAVIO PICON

1 tomo 8.º, Pesetas 4.

EL ENEMIGO

POR

JACINTO OCTAVIO PICON

1 tomo 8.º, Pesetas 4.

LOS PECADOS CAPITALES

POR

LEOPOLDO BREMON

1 tomo 8.º con dibujos, Pesetas 1.

EL PADRE ETERNO

NOVELA ESPAÑOLA

POR

M. MARTINEZ BARRIONUEVO

1 tomo 8.º Pesetas 4.

NOVEDADES.

EL MALDITO Ó UN RÍO DE ORO

Melodrama en tres actos en prosa y verso original de D. ELOY PERILLÁN BUXÓ, Pesetas 2.

LA FAMILIA DELS GARRIGAS

Novela per JOSEPH PIN Y SOLER. Un tomo 8.º Pesetas 4.

OBRA EN PREPARACIÓ

POESÍAS FESTIVAS Y SATÍRICAS

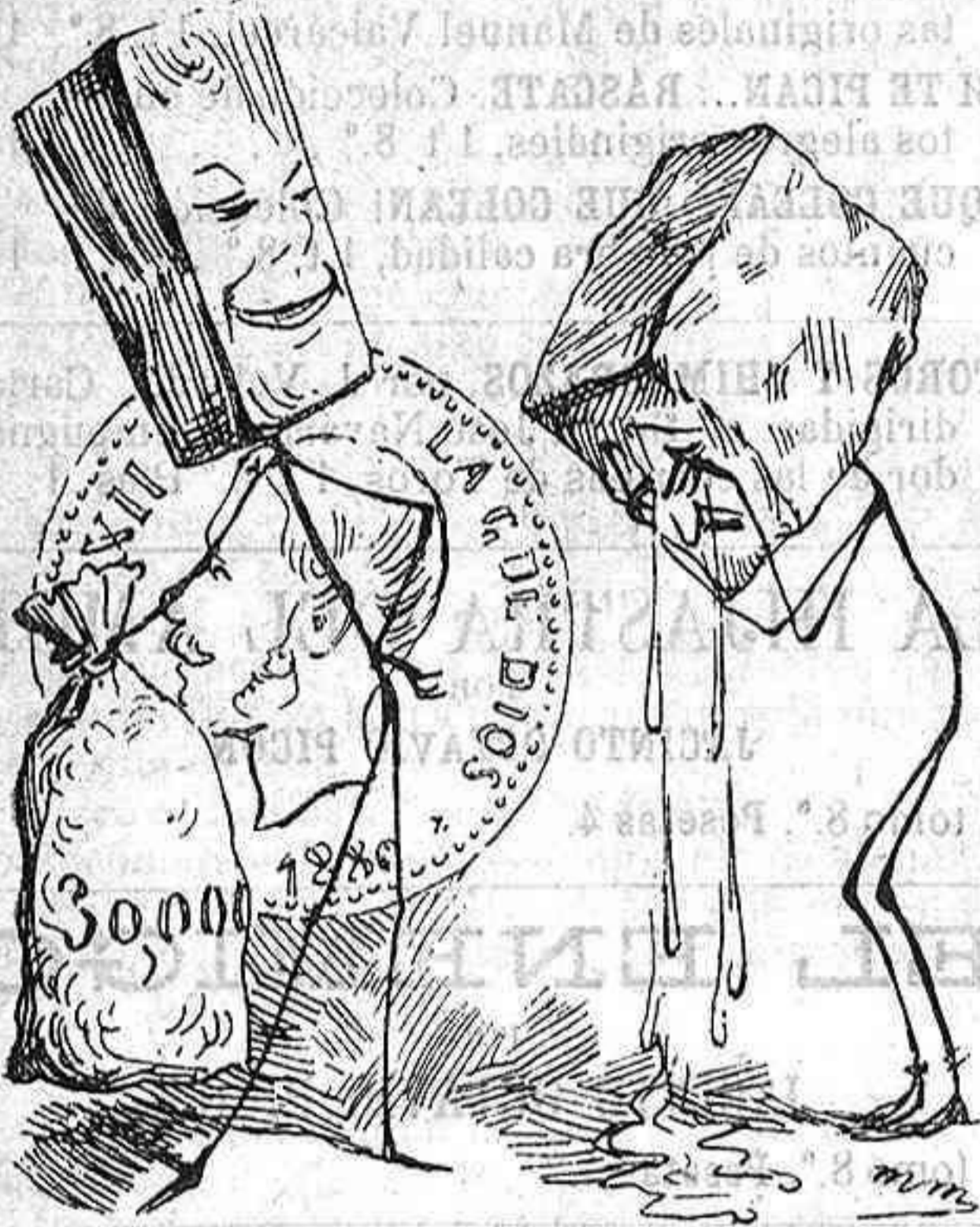
DEL

RECTOR DE VALLFOGONA

Edició impresa ab esmero, bon paper, y adornada ab láminas y dibuixos. Formará un tomo en 8.º y valdrá sols Pesetas 2.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responem de extravíos, no remetent ademés 3 rals pel certífeat. A 'ls corresponsals de la casa s' otorgn rebaixas.

PEDRAS Y TARUGOS.

—¡Ay, Tarugo, m' has ben mort!
 —Pedra, t' has de resignar...
 —¡Ja has nascut ab bona sort!
 —¡Oh! Tambè m' ho faig pagar.

—En temps de pau los fills van als funerals dels pares; mentres qu' en temps de guerra 'ls pares assisteixen als funerals dels fills.

Entre dos cegos que demanan caritat:

—Qué tal, Jordi—¿cóm ho tenim?... ¿Y la teva dona?
 —D' aquella manera.
 —Escolta ¿ja li has perdonat la trastada que va ferte?
 —Y está clar. Ja veurás, noy, los cegos moltes vegadas hem de fé 'ls ulls grossos.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Can-de-la-ri-a.*
2. Id. 2.ª—*Ca-po ta.*
3. SINONIMIA.—*Quinta.*
4. ANAGRAMA.—*Eularia-Auleria.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Filomena.*
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Pescaderia.*
7. ROMBO.—

M
 P A P
 P E R L A
 M A R I A N A
 P L A T A
 A N A
 A

8. GEROGLÍFICH.—*Per majordonas los cape-llans.*

XARADAS.

I.

Quan me clava una *tot*—la Marieta
 de amor me quedo foll—una estoneta;
 mes no sé que tindria—que ahí á la nit
 me va *hu-dos* ab angúnia—y ab gran neguit.
 Y al preguntarli jo:—¿Qué tens ma nena?
 Diu:—Tú 'm vas dir *dos-dos*—y aixó 'm don' pena.
 Acostat jo prop seu,—vaig observá
 qu' es de la mèva *hu-tres*—si fá ó no fá.

C. DE BARRIL.

II.

Es un pronóm ma *primera*,
segona preposició,
 nota musical *tercera*
 y 'l *Tot* una població.

JOAQUIM SAURI.

SINONIMIA.

—¿Que no l' has *total*, María,
 la *total* de Barcelona
 que hi ha á casa de la tia?
 —Jo per *total* la tindria
 si tingués la *total* bona.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

Per casarse ab un xicot
 l' altre día la *Total*
 se 'n va anar cap á la *tot*
 d' Ibissa, si no crech mal.

C. FELIP.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8
8	7	3	4	5	6	7	
		3	4	5	6	7	8
			8	7	5	2	8
				1	7	8	7
					3	2	8
						5	4
							1

Sustituir los números ab lletras de manera que donguin á la primera ratlla: lo que son los soldats.—Segona: nom d' un establiment.—Tercera: nom d' home.—Quarta: los senyors ne portan.—Quinta: nom d' una bestia.—Sexta: objecte de portar ví.—Séptima: nota musical.—Octava: consonant.

TORERO D' HIVERN.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: un arrel.—Tercera: un llibre.—Quarta: nom d' home.—Quinta: recompensa.—Sexta: líquit.—Séptima: vocal.

LEUGIM ANIDEM.

GEROGLÍFICH.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.